

ANNE WEST

EEN *vleugje*
BEDROG

MAISON ROSIER 1

Een parfum, een leugen en een liefde
die geheim moet blijven

Anne West

Een vleugje bedrog

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020561470
ISBN e-book 9789020561487
ISBN audio 9789020561494
NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Bij Barbara

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Proloog

Wie had haar bedrogen? Wie had haar zo koelbloedig een mes in de rug gestoken?

Nog nooit had Caitlin zich zo eenzaam en verlaten gevoeld als deze nacht. Of, nou ja, dat was niet helemaal waar. Die nacht dat haar vader overleed was minstens net zo pijnlijk en eenzaam geweest. Toen was ze echter omringd door mensen die haar steunden, nu leek iedereen haar bedrogen te hebben en wist ze niet meer wie ze kon vertrouwen. Haar bloedeigen familie bleek zaken voor haar te verbergen, medewerkers handelden achter haar rug om en het cruciale gesprek van vanmiddag was desastreus verlopen.

Ze had die confrontatie met hem echt anders willen aanpakken. Ook al wist ze van zijn verleden en wist ze dus waartoe hij in staat was. Maar hun gezamenlijke geschiedenis had een basis kunnen zijn voor vertrouwen. Al was het maar een klein beetje.

Ze had het niet kunnen opbrengen en de beschuldiging was geuit voordat ze hem tegen had kunnen houden. Alles, echt alles, inclusief haar bedrijf, had ze ervoor overgehad als ze die ene zin, die vreselijke woorden kon terugnemen. *Ik weet niet zeker of je het niet gedaan hebt.*

Ze wist het ook niet zeker want hij had dingen voor haar verzwegen. Belangrijke dingen. Maar ja, dat gold blijkbaar voor meer mensen die ze tot voor kort vertrouwde. De familieleden die voor haar bedrijf werkten, de andere medewerkers van wie de meesten nog door haar vader aangenomen waren. Allemaal mensen wiens gezichten haar haar hele leven hadden omringd en die ze blindelings had vertrouwd.

Tot nu.

Hete tranen stroomden over haar wangen, die ze verborg onder haar dekbed. In haar kantoor aan de Binnendieze in Den Bosch had ze geen traan gelaten, was ze de koele, doelgerichte CEO geweest die haar medewerkers verwachtten. Ze ging ook dit oplossen, natuurlijk, want dat deed ze altijd sinds ze aan het hoofd stond van dit bedrijf dat ze eigenlijk nog lang niet had gewild. Maar als ze aan de mogelijke uitkomst dacht, werd ze onrustig en bang.

Wat als hij haar had bedrogen? Wat als hij het toch was geweest? Wat ging ze dan in vredesnaam doen?

1

Ze had nog nooit in haar leven zulke donkere ogen gezien.

Bijna zwart.

In de vergaderkamer voelde ze de verwachtingen en het enthousiasme toenemen nu iedereen eindelijk een blik kon werpen op deze nieuwe man in hun midden. Een nieuwe neus was niet zomaar iets. Hij was de toekomst van hun parfumerieketen. Al maanden werd naar hem uitgekeken. Door haar bonkende hoofdpijn heen probeerde ze zich te concentreren op de woorden van haar hr-manager Claude, die naast haar aan het hoofd van de vergadertafel was gaan staan en een wervende toespraak tegen haar hield in alweer een nieuw overhemd, noteerde ze ergens. Dit keer een gele met groene watermeloenen.

‘... Matunaaga Smith, weggekaapt bij...’

Ze hief haar hand op ten teken dat Claude zijn eindeloze verhaal kon stoppen. Ze hoefde niet te weten waar haar nieuwe personeel vandaan kwam en wat ze allemaal al hadden gedaan. Claude wist wat hij deed en ze vertrouwde hem blindelings.

De man voor haar, Matu-nog-wat Smith, knikte haar toe met een vage glimlach om zijn mond.

Zwarte ogen bestaan toch niet?

‘Dit is Caitlin Miller, CEO van Maison Rosier,’ ging Claude onverminderd enthousiast verder, nu tegen de nieuwe neus.

Hij stak zijn hand naar haar uit en zonder erbij na te denken deed ze hetzelfde. Zijn greep was prettig en stevig en even staarde ze verbaasd naar haar hand in de zijne.

‘Ik vind het een eer dat ik voor dit bedrijf mag werken,’ zei hij.

Caitlin keek met een ruk op en trok haar hand terug. Zijn stem was zacht, warm en toch duidelijk, maar ze was meteen vergeten wat hij had gezegd omdat ze zich weer stond af te vragen of het mogelijk was dat iemand zwarte ogen had. Tot ze zich opeens bedacht dat hij misschien een reactie verwachtte.

‘Goedemorgen lieverds! Sorry dat ik zo laat ben!’ Een wervelwind van roze sjaals, tule en andere stof stormde de vergaderkamer binnen. ‘Zo! Kijk eens wat leuk voor op de tafel.’ Caitlin keek met een vaag gevoel van afschuw toe hoe haar tante Mathilde, Tante Til, een roze vaas met daarin roze rozen op tafel zette. ‘Dat maakt het toch allemaal veel gezelliger.’

Caitlin wreef over haar bonkende voorhoofd en wierp een steelse blik op de nieuwe neus, die met een vage glimlach het tafereel voor hem bekeek. Wat zou hij wel niet denken?

‘Dag, mijn lieve schat.’ Tante Til, met haar roze haren en enorme roze brilmontuur, dribbelde om de tafel heen, nam Caitlin in haar armen en zoende haar stevig. ‘Je ziet er vreselijk uit vandaag,’ verkondigde ze luid. ‘Maar dat begrijp ik, hoor,’ vervolgde ze op fluisterton. ‘We moeten even door deze dag heen, hè, lieverd?’

O, shit. Ze slikte en durfde nu niet meer naar de man naast haar te kijken. Dit was geen professioneel bedrijf, dit was een kermis en als ze niet snel ingreep dan zou hun nieuwe parfumeur, die zo belangrijk voor hen was, zo de deur uit lopen. Bij Chanel ging het er absoluut niet zo aan toe, dat wist ze zeker. Ze moest nu orde in de chaos brengen en laten zien dat parfumerieketen Maison Rosier een professioneel, zakelijk bedrijf was. Ze maakte zich los uit Tante Tils knellende armen.

‘Het gaat prima met mij,’ loog ze. ‘Dames en heren, laten we...’

‘Is het niet geweldig?’ onderbrak een wiebelige stem haar oproep. Handenwringend kwam haar oom Adriaan binnen, zijn grijze haar piekte weer alle kanten op en hij had zijn werkschort nog voor. Zou

hij de hele nacht hebben doorgewerkt in zijn kleine glasblazerij in de tuin? Caitlin kreeg geen kans dat te vragen. Voor het oog van Claude en haar nieuwe medewerker omhelsde ook Adriaan haar stevig.

‘Wat is geweldig?’ Voorzichtig maakte Caitlin zich van hem los voordat ook hij drie zoenen op haar wangen plantte, wat tegenwoordig blijkbaar tot de vaste familiebegroeting behoorde.

‘Ik ben iets op het spoor, meisje, ik ben iets op het spoor,’ zei hij op geheimzinnige toon. Caitlin voelde de aanwezigheid van de nieuwe parfumeur nog steeds naast zich. Hij moest wel denken dat hij in een slechte aflevering van *CSI* terecht was gekomen.

‘Alweer?’ grapte ze en ze probeerde een glimlach tevoorschijn te toveren ondanks haar hoofdpijn. Het voelde meer als een grimas.

‘Wacht maar, ik denk dat onze nieuwe neus wel raad weet met mijn idee.’ Adriaan keek haar stralend aan met die blauwe ogen van hem die haar zo herinnerden aan haar vader. ‘Is onze redder er trouwens al?’ Hij keek zoekend rond waarbij zijn blik over de parfumeur gleed alsof hij onzichtbaar was.

‘Adriaan, misschien kun je vandaag beter even...’ begon Caitlin.

Hij keek haar even aan en ze zag haar verdriet weerspiegeld in zijn ogen. ‘Ssst, nee. We gaan het er niet over hebben,’ zei hij beslist. ‘Het is een dag als alle andere.’

Kon zij het ook maar zo zien, een dag als alle andere. Soms wenste ze dat ze Adriaans talent had om gewoon net te doen alsof er nooit iets veranderd was. Ook al wist ze dat het eigenlijk niet gezond was en ook al had ze heus wel door dat hij zich het afgelopen jaar nog excentrieker was gaan gedragen dan hij al deed. Ze wist niet zeker of hij voelde wat zij voelde want hij praatte er niet over. Hij deed gewoon net alsof het allemaal niet was gebeurd. Daar was iedereen in haar familie erg goed in. Caitlin keek toe hoe Adriaan naast Tante Til op een stoel plofte. De rest van haar achtkoppige managementstaf was inmiddels ook gaan zitten voor hun maandelijks overleg op het hoofdkantoor. Ze wreef over haar

slapen en nam plaats op de hoek, aan het hoofd van de tafel. Naast haar stond Jelka Doornenbos, de vervangend marketingmanager, naar wiens presentatie ze allemaal gingen luisteren. Het kind zag eruit alsof ze elk moment in tranen kon uitbarsten. Ook dat nog. Koffie, ze had een enorme behoefte aan koffie. Waarom had ze die niet meegenomen? Ze keek de ruimte rond en zag dat de anderen wel zo slim waren geweest eerst langs het koffiezetapparaat te lopen. Behalve de nieuwe aanwinst. Ook hij had niets voor zich staan.

Haar blik bleef even op hem hangen. Het goede nieuws was dat hij er nog steeds was en niet na deze vertoning de deur was uitgerend. Maar ja, dat kon nog komen als Jelka haar mond opendeed. Hij was ouder dan zij, schatte ze in. Ze zag kraaienpootjes verschijnen toen hij even naar Jelka glimlachte. Tot haar verbazing glimlachte Jelka terug. Caitlin wreef weer over haar slapen. Ze kon zich de dag niet heugen dat ze Jelka had zien glimlachen. Dat meisje was een en al zenuwen, zeker nu ze haar manager verving die met ouderschapsverlof was.

Waarom werd die verdomde hoofdpijn niet minder? Ze had paracetamol en ibuprofen ingenomen. Dat moest toch een keer gaan werken?

Toen ze weer opkeek, was Jelka's glimlach alweer van haar nog jonge gezicht verdwenen. Ze had een laptop opengeklapt en de onzekere blik in haar ogen voorspelde weinig goeds. De afgelopen maanden had Jelka niet veel nuttigs aangeleverd en Caitlin begon zich zorgen te maken. Ze probeerde zich te concentreren. Dit was geen standaard stafvergadering. Het was belangrijk dat ze vandaag een nieuwe strategie zouden bepalen. Dat ze, in het bijzijn van hun nieuwe neus, lieten zien dat ze een idee hadden, een plan. Jelka had haar alle stukken gestuurd en er moest iets gebeuren. Iets drastisch. En toch...

Ze keek de tafel rond: op een na allemaal vertrouwde gezichten die al jaren voor Maison Rosier werkten. Niemand buiten haar

familie had eraan gedacht. Ze waren het allemaal vergeten. Voor hen was het echt verleden tijd, terwijl zij...

Ze keek naar Adriaan die haar blik vermeed. Hoezeer hij het ook wilde negeren, hij dacht er wel degelijk aan, dat wist ze zeker. En Tante Til, ze leek drukker dan normaal en dat was nooit een goed teken.

Ze slikte en schraapte haar keel. Dat was voldoende om iedereen stil te krijgen.

‘We gaan beginnen,’ zei Caitlin. Haar stem klonk niet zo zeker als ze wilde en dat stoorde haar. De titel CEO paste haar nog steeds niet goed. Het klonk veel te groot voor de kleine onderneming die de parfumfabriek nog steeds was, maar Claude had erop gestaan al hun functieprofielen aan te passen, nu ze op het punt stonden de wereld te veroveren. Haar vader was nog directeur geweest, maar Caitlin was nu dus CEO. Samen met haar Amerikaans klinkende naam, leek het nu al alsof ze aan het hoofd stond van een mondiaal imperium. Ze kon er maar niet aan wennen en vandaag leek het helemaal alsof het haar eerste dag was aan het hoofd van deze imponerende tafel. Ze herinnerde zich nog goed dat ze die dag geen woord kon uitbrengen. Dat kwam misschien ook omdat ze dagenlang had gehuild en gewoon geen energie meer had om haar stem te gebruiken. Niet aan denken nu. Ze richtte haar blik op Jelka, die dat als een startschot beschouwde.

‘Eh ja, ik wil graag...’ begon ze aarzelend, maar Claude onderbrak haar.

‘Zullen we misschien eerst even onze nieuwe collega welkom heten?’ Claude had waarschijnlijk de agenda voor vandaag niet eens doorgenomen, besefte Caitlin. En zelfs al had hij dat wel gedaan, dan had hij niet begrepen hoe belangrijk dit overleg was. Hij genoot van de aandacht die hij opeens had met die nieuwe man naast hem, zag ze. De neus die hij had aangenomen en dat maakte hem even net zo belangrijk als de neus was.

Jelka keek hem onzeker aan. 'Ik heb me al voorgesteld.'

'Officieel welkom heten,' zei Claude met een onverstoorbare glimlach op zijn gezicht gebeiteld. Hij viel zoals altijd weer uit de toon, maar daar trok niemand zich meer wat van aan. Die fleurige overhemden pasten nu eenmaal bij hem ook al staken ze schreeuwerig af bij het grijs, zwart en wit dat de anderen, inclusief Caitlin, droegen. En dat zijn haar vandaag paarse strengen had, was niemand echt opgevallen. Vorige maand waren ze nog blauw. Of was het groen? Bovendien, vergeleken met Tante Til zag hij er nog normaal uit. Niet voor het eerst overwoog Caitlin een kledingprotocol in te stellen.

'Ja, dat is wel zo netjes, Claude,' zei Caitlin vermoeid. De hoofdpijn leek wat af te zwakken naar een dof kloppend gevoel in haar achterhoofd. Ze wilde slapen, urenlang.

'Dit is Matunaaga Smith, onze nieuwe parfumeur.' Claude knikte naar de man alsof hij net de grootste zalm ter wereld uit een wild kolkende rivier had op gehengeld.

Matunaaga? Caitlin wierp weer een steelse blik op hem. Hij zat rechtop en zijn opvallende ogen volgden elke beweging in de ruimte. Toch leek hij ontspannen, een vage glimlach lag op zijn gezicht. Gek genoeg had hij iets rustgevends, iets wijs. In zijn zwarte haar ontdekte ze grijze tinten, maar dat maakte hem alleen maar aantrekkelijker. Hij had een getinte huid, een wat grote neus en dan die mond. Zijn bovenlip vormde een bijna perfecte cupidoboog boven zijn wat forsere onderlip. Ze had weleens gelezen dat mannen zo'n cupidoboog bij vrouwen onweerstaanbaar vonden, maar vandaag achtte ze bewezen dat het bij mannen ook zeer aantrekkelijk was.

En dan die ogen. Prachtige, bijna zwarte ogen.

Misschien was het geen goed idee geweest om paracetamol en ibuprofen tegelijk in te nemen.

'Applaus voor meneer... eh Matu... eh... Smith.' Adriaan stond op met een bijna maniakaal enthousiaste blik. 'Zijn geuren gaan voor ons de wereld veroveren in kunstwerkjes van mij.'

Caitlin zag hoe diverse leden van haar team elkaar aankeken en toen braaf applaudisseerden alsof het helemaal niet gek was wat hier gebeurde. De enige die oprecht verbaasd keek was de nieuwe parfumeur, die zich waarschijnlijk begon af te vragen of dit een krankzinnigengesticht was in plaats van een bedrijf.

Claude klapte quasi enthousiast mee en glimlachte bemoedigend naar de nieuweling. Toen gebaarde hij dat iedereen stil moest zijn, wachtte tot Adriaan weer was gaan zitten en stak weer een heel verhaal af waar Caitlin niet naar luisterde. Haar ogen bleven hangen op Matunaaga. Een bijzondere naam, vond ze. Die bij hem paste. Stiekem was ze wel benieuwd waar hij vandaan kwam, maar ze maakte er een punt van zich niet al te veel in haar medewerkers te verdiepen. Zij was de CEO, afstand was noodzakelijk. Dat had haar vader haar wel duidelijk gemaakt en ze wilde die les niet vergeten.

Matunaaga's blik gleed opeens van Claude naar haar en even leken zijn donkere ogen haar ziel te lezen. Tot haar ergernis voelde ze dat ze even haar adem inhield. Was het om wat ze in zijn ogen las? Ernst, bezorgdheid? Nee, hij kon het niet weten. Hij was nieuw. Het was onmogelijk dat hij besepte waarom deze dag veel moeilijker was dan alle andere. Zelfs haar vaste stafleden realiseerden het zich niet. Behalve Adriaan en Mathilde natuurlijk, maar zij kozen ervoor om het te negeren terwijl zij juist zo graag wilde praten. Ze rukte haar blik los toen ze besepte dat er een stilte was gevallen en iedereen haar verwachtingsvol aankeek.

Meteen wist ze wat er van haar verwacht werd. 'Welkom, Matunaaga. Ik hoop dat je een mooie en productieve tijd bij ons zult hebben,' zei ze automatisch.

Hij wachtte even, glimlachte toen traag en zei: 'Dank je wel.'

Als zijn uiterlijk haar al van haar stuk bracht, zorgde zijn warme stem voor een rilling over haar ruggengraat.

Maar dat kon ook wel door de paracetamol en de ibuprofen komen. Die maakten haar duf en moe hoewel het gelukkig wel leek te

helpen tegen de hoofdpijn. Ze wilde slapen. ‘Jelka gaat nu beginnen met...’ dwong ze zichzelf te zeggen.

‘Pardon, Caitlin.’ Berend, manager finance and control – voor Claudes reorganisatie hoofd administratie – stak zijn hand op. ‘Leo van Gebouwenbeheer schuift zo ook nog aan.’

Caitlin zag dat hier en daar blikken werden gewisseld. Leo van Gebouwenbeheer, tot haar ergernis wist ze zijn echte achternaam niet, kwam langs. Dat kon maar één ding betekenen en haar managementteam leek dat ook te beseffen. Haar hoofdpijn dreunde weer naar de voorgrond. ‘Prima,’ zei ze zo luchtig mogelijk. ‘Maar Jelka begint nu met haar presentatie.’

Jelka stond meteen op, tikte op een knopje op haar laptop en op het grote scherm aan de wand verschenen onmiddellijk allerlei tabellen. ‘Ik wil even wat vertellen over het bereik van *His Rose* en alvast wat voorstellen doen voor de doelgroep voor ons herfstparfum.’

‘Dat nog ontwikkeld moet worden,’ onderbrak Pepper, de pittige salesmanager, haar een beetje snibbig.

Jelka leek wat van haar stuk gebracht en Caitlin wierp Pepper een waarschuwende blik toe. Pepper was haar nicht, een dochter van een tante die voor de verandering niet in het bedrijf werkte. Ze waren ongeveer even oud, maar Caitlin voelde zich vaak jaren ouder en wijzer dan Pepper, die zo niet echt heette, maar die haar echte naam, Marieke, te gewoon vond.

‘Dat gaat meneer Smith doen, Peppertje,’ riep Adriaan.

Pepper keek hem even aan en leek te overwegen iets tegen hem te zeggen. Toen wendde ze schijnbaar berustend haar blik weer naar Jelka.

‘Eh ja,’ zei Jelka. ‘*His Rose* heeft deels de doelgroep bereikt die we voor ogen hadden.’ Ze cirkelde met het lichtje van haar pen rond een van de grafieken. ‘Jonge mannen die de aankoop deden voor hun vriendinnen of moeders. Precies zoals we ons bij de campagne hadden voorgesteld.’

‘Deels?’ vroeg Caitlin en ze hoorde zelf hoe scherp haar stem klonk.

‘De campagne was vooral een succes onder hoogopgeleiden,’ vertelde Jelka en ze liet haar lichtje naar een andere tabel glijden. Caitlin zag alleen maar dansende cijfers.

‘Mannen lopen volgens mij sowieso toch wat minder snel onze winkels binnen,’ zei Aimée, de inkoopmanager. Haar functienaam was een van de weinige die Claudes mondiale ambities had kunnen ontwijken omdat purchasing manager nu eenmaal niet goed in het gehoor lag.

‘Dat komt vast door al dat roze,’ beet Pepper haar toe.

‘Wat is er mis met roze?’ vloog Tante Til opeens op. Vroeger was ze interieur ontwerpster, maar Claude had haar functie inmiddels veranderd in area manager, wat betekende dat ze verantwoordelijk was voor alle winkeltjes waar ze hun eigen parfum – en die van wat andere, onbekendere merken – verkochten. ‘Het is de kleur van Maison Rosier.’

Nou ja, het was eigenlijk de kleur die Tante Til destijds in de winkels had doorgedrukt tegen de wens van haar vader in, maar vandaag was niet het moment het daar over te hebben.

Caitlin hief haar hand en iedereen zweeg weer. ‘Ga verder, Jelka.’

‘Zodra we wat meer weten over de nieuwe geur, moeten we...’

‘Sorry, sorry.’ De deur van de vergaderkamer vloog open en Leo van Gebouwenbeheer, een oudere joviale man, stormde binnen.

‘Ga zitten, Leo,’ zei Caitlin geïrriteerd.

Leo ging niet zitten. ‘Ik heb een geweldige locatie gevonden.’

‘Jelka is bezig met een presentatie,’ zei Caitlin.

‘In Amsterdam,’ vervolgde Leo alsof hij haar niet gehoord had.

‘Echt?’ Claude klapte in zijn handen en Caitlin zag dat niemand meer lette op de arme Jelka, die wat verloren bij het scherm stond. Ze moest de orde weer terugpakken. Tegelijkertijd wist ze hoe iedereen, behalve zichzelf dan, had uitgekeken naar nieuws van Leo van Gebouwenbeheer.

‘Het kan wachten,’ zei ze ten slotte streng en ze knikte naar een van de lege stoelen om de tafel. ‘Ga zitten, Leo.’

Nu deed hij wel wat ze zei. De sfeer zakte meteen weer in en iedereen probeerde zijn of haar aandacht weer op Jelka te richten. Het was waar, dacht Caitlin, naar Jelka luisteren was een opgave. Haar stem klonk vaak monotoon en ze straalde altijd uit dat ze zich zeer ongemakkelijk voelde. Misschien had Claude toch gelijk gehad destijds, bedacht Caitlin zich. Misschien was Jelka niet de juiste persoon voor het vervangen van de vaste marketingmanager. Misschien had ze toch een interim moeten inhuren. Maar het was een uitdrukkelijke wens geweest van haar vader om Jelka kansen te geven, al begreep ze tot de dag van vandaag niet waarom. Caitlin vond Jelka maar een onzichtbaar muisje, iemand die nu, tussen de andere managementleden, totaal naar de achtergrond verdween. Ze had haar cijfers op orde en zorgde ervoor dat de campagnes volgens afspraak van start gingen, maar veel meer leek er niet uit dat kind te komen. Wat betreft Caitlin was ze het salaris dat bij de functie van marketingmanager hoorde, helemaal niet waard. Oké, dat was een heel onaardige gedachte. Die barstende koppijn maakte haar hatelijk. Ze probeerde haar aandacht weer op de presentatie te richten. Feit was dat een marketingstrategie misschien nog wel belangrijker was dan het daadwerkelijke parfum. Een parfum dat nog nauwelijks bestond. Als ze daaraan dacht bracht dat haar hoofd bijna tot ontploffen.

Een piepje van haar telefoon trok haar aandacht en zo onopvallend mogelijk wierp ze even een blik op het scherm.

Diner? 18.00 uur? Met eronder het adres van een restaurant in Utrecht. Ze beet op haar lip. Hij herinnerde het zich natuurlijk wel. Hij beseftte wel wat voor een moeilijke dag het voor haar was. Waarschijnlijk was het ook een pittige dag voor hem. En toch voelde ze zich altijd schuldig als ze contact met hem had. Een contact dat steeds intensiever werd. Vlug typte ze één woord: *Oké*. Meteen

stopte ze haar telefoon weer weg, bang dat iemand over haar schouder zag wie de afzender van het berichtje was.

Om haar heen was het stil geworden. Ook Jelka's stem was weggevallen en Caitlin realiseerde zich dat alle ogen op haar gericht waren. Shit. Ze keek naar het scherm dat niets meer weergaf. Ze had het grootste deel van Jelka's belangrijke presentatie gemist. Dit was niets voor haar. Normaal lette ze altijd goed op en wist ze precies wat er speelde. Niet vandaag dus.

Ze rechte haar schouders en keek de tafel rond, met een zelfvertrouwen dat ze niet voelde. 'Duidelijk. Dank je, Jelka, stuur de presentatie maar naar mij, dan neem ik daar een besluit over.'

Dat antwoord leek haar managers tevreden te stellen en nu richtte iedereen zijn aandacht op Leo van Gebouwenbeheer. Verwachtingsvol keek hij haar aan en met een handgebaar gaf ze aan dat hij kon beginnen. Hij sprong op, sloot zijn laptop aan op het scherm en na wat tikken op het toetsenbord verscheen er een prachtig gebouw in beeld. Een oud fabriekspand, zo te zien, met hoge ramen en gebouwd van rode bakstenen. Een beetje vergelijkbaar met hun overduidelijk veel kleinere pand hier in 's-Hertogenbosch, moest Caitlin toegeven. Om haar heen hield iedereen collectief zijn adem in.

'Dit is het,' zei Leo trots. 'Dit is het pand waar we zo lang naar hebben gezocht. Hier kan alles in; onze productie, onze voorraad en onze kantoren. Alles in een.'

'O, geweldig!' Claude klapte in zijn handen. 'Gezellig jongens, allemaal op een plek. En wie weet, als ik in Amsterdam werk, heb ik wel een voordeel op de woningmarkt.'

'Dat kun je wel vergeten,' zei Pepper.

'Almere is ook leuk en vanaf daar ben je zo in Amsterdam,' zei Aimée droog.

'Almere?' Claude keek haar vol afschuw aan.

'Misschien heeft die prins nog een pandje voor je, hoe heet hij?' zei Pepper.

Caitlin wreef weer over haar voorhoofd. Amsterdam, het ging dus echt gebeuren. Ze had geen keus. Claude had het haar al zo vaak gezegd. ‘We kunnen niet in Den Bosch blijven als we mondiaal willen. Buitenlanders kunnen de naam ’s-Hertogenbosch niet eens uitspreken, laat staan dat ze het kunnen vinden. In Amsterdam zitten ook veel van onze contacten. Daar moeten we zijn.’

Claude was vergroeid met dit bedrijf, hij was de vertrouweling van haar vader. Hij wist waar hij het over had. En toch. Ze slikte en keek naar buiten, naar de drukke Zuidwal, met daarachter het natuurgebied Bossche Broek. Ongeveer drie kilometer verder, je hoefde feitelijk alleen maar de Binnendieze te volgen, lag hun te kleine fabriek aan de Dieze. Het was een wandeling van drie kwartier door de gezellige binnenstad van Den Bosch. In dat centrum, aan de Markt, lag hun eerste, iconische roze winkel met daarboven nog wat kantoren. Door sommige leden van haar managementteam werd er op een dag heel wat afgefietst of gelopen.

Leo was begonnen alle voordelen op te sommen: logistieke lijnen en contacten van Amsterdam. Ze probeerde haar aandacht erbij te houden, maar haar blik gleed steeds maar door de ruimte waar ze nu zaten, deze basis, het begin van alles. Tegenover haar deden Adriaan en Mathilde net alsof Leo niet bestond door naar een vast punt op de muur te staren. Hun mening was duidelijk, maar Caitlin wist niet of ze dat mee moest laten wegen in haar besluit.

‘Dank je, Leo,’ zei ze toen hij klaar was. ‘Ik zal alles laten doorrekenen en specifiek met een aantal van jullie overleggen. Dan kom ik erop terug.’

‘We kunnen niet te lang wachten met een bod,’ zei Leo. ‘Er zijn meer gegadigden.’

‘Begrepen.’ Caitlin kapte de hele discussie over het nieuwe pand zo effectief af en keek de tafel rond. Mathilde friemelde aan haar roze sjaal en ontweek haar blik. Ze zag dat Adriaan somber voor zich uitstaarde en besepte dat hij net zo onwillig was om Den Bosch

te verlaten als zij. Haar hart deed pijn voor hem, maar ze herpakte zich snel. ‘Verder nog iets?’

‘Kan ik je zo nog even apart spreken?’ De zachte maar duidelijke stem van haar nieuwe parfumeur doorbrak de stilte. Ze was hem bijna alweer vergeten.

‘Natuurlijk.’ Ze knikte hem toe zonder zich te laten vangen door zijn ogen. ‘Bedankt allemaal.’

Als één man stond haar team op en verliet de vergaderkamer. Alleen de parfumeur bleef in de ruimte achter.

Om de een of andere reden kon ze niet blijven zitten. Het was ook een beetje gek om dat te doen, omdat hij een eind verder aan de tafel zat en de afstand te groot was voor een normaal gesprek. ‘Kom maar mee naar mijn kantoor,’ zei ze.

Hij knikte en stond ook op. Ze ging hem voor de vergaderruimte uit, een gang in waar een aantal kleine kantoren lagen. Een van die kleine kantoren was van haar. Ook hier keek ze uit over de Zuidwal met daarachter de Singelgracht. Vanuit haar raam zag ze de rondvaartbootjes vanaf de Binnendieze onder de brug doorkomen. Nu ze haar domein betrad herinnerde ze zich nog een andere opmerking van Claude. ‘Je kunt eindelijk een kantoor krijgen dat past bij je status, in plaats van je belangrijke gasten te ontvangen in dit hokje.’

Het probleem was dat Caitlin hield van haar hokje. Het was klein en knus en ze genoot van het levendige uitzicht. Aan de crèmekleurige muren hingen een paar van haar werken die ze gemaakt had op de kunstacademie en in de jaren daarna. Werken die het uitzicht buiten weerspiegelden. Een paar grote potplanten gaven het kantoor wat huiselijks. Haar bureau stond in een hoek bijna tegen een van de ramen zodat er in de andere hoek nog net genoeg ruimte was voor een zitje waar ze haar parfumeur naartoe dirigeerde. Hij leek alles rustig in zich op te nemen en volkomen op zijn gemak te zijn. Haar interesse laaide weer enigszins op. Deze man was hun nieuwe parfumeur, hun neus, zoals dat in hun wereldje heette. Eigenlijk

was hij de belangrijkste man in het bedrijf, belangrijker dan zijzelf. Hun vorige neus was vrij plotseling met vervroegd pensioen gegaan: ‘Omdat ik het niet eens ben met de nieuwe gang van zaken.’ Waar-mee hij haar aanstelling als CEO bedoelde. Ze was er niet rouwig om. Hij was een oude man zonder veel inspirerende ideeën. Maar het had wel voor grote problemen gezorgd. Ze konden het nog een tijdje uitzingen met *His Rose*, de laatste geur waar haar vader een aandeel in had gehad, maar het was nu tijd voor wat nieuws.

Caitlin nam plaats in de andere stoel. ‘Nogmaals welkom, Matunaaga,’ zei ze zakelijk.

‘Dank je. Noem me maar Matu, dat doen de meeste mensen,’ zei hij.

‘Goed, Matunaaga,’ zei Caitlin nadrukkelijk. Ze was vastbesloten het contact met haar neus formeel en professioneel te houden. ‘Wat kan ik voor je doen?’ Ze vroeg zich weer af waar zijn naam vandaan kwam, maar het was haar eer te na om dat te vragen, ook omdat ze vermoedde dat hij die vraag dagelijks kreeg. Ze nam hem nog eens wat beter op in de hoop dat ze zijn bijzondere naam zelf zou kunnen verklaren. In eerste instantie dacht ze aan een Italiaanse afkomst, maar dat klopte toch niet helemaal. Zuid-Amerika misschien?

‘Ik heb begrepen dat hier op de bovenste verdieping een laboratorium is?’

Zijn opmerking deed haar alle vragen over zijn afkomst vergeten. Een koude rilling liep over haar rug. Niet vandaag. ‘Hoe weet je dat?’ vroeg ze ijzig.

‘Claude vertelde dat.’ Hij keek haar onderzoekend aan. ‘Had hij dat niet moeten doen?’

Ze stond op en liep naar het raam, bang dat haar gezicht te veel weggaf. ‘Het maakt niet uit.’

‘Blijkbaar wel.’

‘Waarom wil je dat weten?’

‘Jullie vorige parfumeur werkte in de fabriek, maar dat wil ik

liever niet. Ik zou graag dat laboratorium gebruiken.'

Caitlin voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken. Dat lab was niet meer gebruikt sinds... Ze staarde naar een voorbijvarend bootje vol vrolijke toeristen.

Ze hoorde iets en beseftte dat Matunaaga vlak achter haar stond. 'Het spijt me. Ik had er niet over moeten beginnen. Vergeet mijn vraag maar. Ik zie wel wat ik in de fabriek kan doen.'

Ze draaide zich om. Nu Matunaaga zo dicht bij haar stond, ontdekte ze dat hij bijna een hoofd groter was dan zij. Hij was een forse man, niet dik, maar zeker ook niet superslank. Ze keek naar hem op, recht in die opvallende ogen die haar vol medeleven aankeken. Alsof hij het wist. Maar dat kon niet. 'Het geeft niet.' Ze haalde diep adem. 'Dat lab was van mijn vader. Daar is alles begonnen.'

Matunaaga knikte langzaam. 'Ik begreep dat het niet meer gebruikt werd. Ik wil het in ere herstellen.'

Iets in zijn stem maakte dat ze het overwoog. Ze slikte en deed een stap achteruit waardoor ze tegen de vensterbank stootte. 'Ik zal erover nadenken. Je hoort nog van mij.'

'Prima.' Hij knikte haar toe en liep het kantoor uit.

Ze staarde hem na en wreef over haar pijnlijke voorhoofd. Nadenken over het lab, over de marketingstrategie, over het nieuwe pand. Dat was het probleem. Ze had echt veel te veel om over na te denken.

*Wees welkom bij parfumhuis
Maison Rosier, maar let op: niet alles
hier is rozengeur en maneschijn...*

Na het overlijden van haar vader krijgt Caitlin de leiding over zijn parfumimperium, Maison Rosier. Ze is slecht voorbereid, nog steeds in de rouw en ze verlangt naar haar kleine kunstatelier aan de Maas, maar ze probeert Maison Rosier zo goed mogelijk te besturen. Ze volgt trouw de regels van haar vader. Een daarvan luidt: geen relaties op de werkvloer.

Maar die regel wankelt wanneer de getalenteerde parfumeur Matu haar hart sneller laat kloppen. Als er bovendien een sample van de nieuwste geur in handen valt van haar grootste concurrent en ex-geliefde James Meesters, staat de toekomst van Maison Rosier op het spel. Volgt Caitlin haar hart of redt ze haar imperium?

Anne West is niet meer weg te denken bij de feelgoodlezer. Eerder schreef ze de razend populaire series *De theetuin* en *Het boekencafé*. ***Een vleugje bedrog*** is het eerste deel van de sprankelende Maison Rosier-trilogie.

Z&K ZOMER & KEUNING
www.zomerenkeuning.nl

NUR 340

9 789020 561470